

Минали се нѣколко часа. Бенъ усѣтиль, че нѣщо го гѣделичка по бузата. Това правѣла Лина. Тя искала да го събуди, безъ да безпокои другитѣ.

— „Ела!“ кимнала му тя. Той станалъ и я послѣдвалъ.

Тя го завела край брѣга и му показала нѣкаква слѣда на отсрѣщния брѣгъ на рѣката.

— „Тамъ било диво животно. Пжтеката прѣзъ гората, гледай!“

Бенъ се вторачиль, ала не видѣль нищо. Изведнажъ Лина извикала изплашено: — „Гледай, мечка, тамъ горѣ!“

Госпожа Рипелъ и Алисъ чули вика на Лина и се притекли. И видѣли тѣ на отсрѣщния брѣгъ една голѣма мечка, толкова голѣма, каквато нито тя, нито Бенъ били виждали.

Мечката ги забѣлѣжила, изрѣмжала, разтърсила глава и съ втрѣнчила въ тѣхъ. А тъкмо на това мѣсто коритото на рѣката било тѣсно. Не било мжчна работа за мечката да прѣплава и да ги нападне.

— „По дърветата!“ извикала Лина. — „Не по дебелитъ, мечката се катери, по малкитѣ, по тънkitѣ“.

— „Чакайте още!“, извикаль Бенъ, който държалъ напълнената си пушка. „Може би нѣма да дойде. Дойде ли, ще стрѣлямъ“.